DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

13 października Nr. 24. Rok 1930.

T R E Ś Ć:

SPRAWY OGÓLNO - ADMINISTRACYJNE I PRAWNE.

184.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 5 września 1930 r. Nr. 9/188/30 w przedmiocie wydania przepisów dla pogotowia przeciwgazowego (odkażającego) na P. K. P.

Niniejszem zatwierdzam przepisy dla pogotowia przeciwgazowego (odkażającego) na Polskich Kolejach Państwowych, które ukażą się w osobnem wydaniu.

Przepisy powyższe wchodzą w życie z dniem 1 listopada 1930 r.

185.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji Nr. P./2/20774 z dnia 4 września 1930 r. o przedłużenie terminu wnoszenia podań w sprawie ustalenia czasu służby na Polskich Kolejach Państwowych.

Ustanowiony rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 15 maja 1930 r. Nr. P/2/12130/30 o ustalaniu czasu służby pracowników przedsiębiorstwa

„Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. Nr. 14, poz. 106) termin wnoszenia podań pracowników etatowych, kandydatów na pracowników etatowych i pracowników nieetatowych do Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych wzgl. do Ministerstwa Komunikacji o zaliczenie do czasu służby na P. K. P., służby kolejowej, cywilnopaństwowej, wojskowej lub samorządowej, niezapisanej względnie urzędownie niestwierdzonej w wykazach stanu służby (aktach osobistych) pracowników przedłuża się do 15 października 1930 r.

Podania pracowników skierowane do Ministerstwa Komunikacji przedstawią Dyrekcje zbiorowo Ministerstwu do rozpatrzenia w terminie do 31 października 1930 r.

O stanie prac nad ustaleniem czasu służby pracowników przedsiębiorstwa P. K. P. Dyrekcje obowiązane są złożyć Ministerstwu Komunikacji sprawozdanie zamiast 1 grudnia 1930, dnia 31 grudnia 1930 r.

186.

Nr. P/2/21342/30 z dnia 13 września 1930 r. w sprawie nieprzerwanej służby pracowników czasowych.

W związku z postanowieniami § 12 ust. 1, punkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 57/1929, poz. 447), określającemi pojęcie nieprzerwanej służby w charakterze pracownika kolei państwowych, a więc także w charakterze pracownika czasowego, Ministerstwo Komunikacji poleca stosować w drodze analogji powyższy przepis również do pracowników czasowych, jeśli zachodzić będzie potrzeba ustalenia czasu ich nieprzerwanej służby.

Stosując wymieniony wyżej przepis należy uznać służbę pracownika czasowego za nieprzerwaną już wówczas, gdy praca trwa co najmniej osiem miesięcy w roku, a pracownik nie został zwolniony ze służby na własną prośbę, lub z własnej winy, przyczem ten miesiąc liczy się w całości, w którym pracownik, licząc także dni usprawiedliwionej nieobecności zatrudniony jest co najmniej przez 20 dni.

Miesiące, w których pracownik czasowy pracował ponad 20 dni należy zliczać razem, miesięcy zas, w których pracownik czasowy nie przepracował ponad 20 dni, lub też dla braku zajęcia przejściowo wcale nie pracował, lecz ze służby nie został zwolniony, nie należy brać w rachubę przy obliczaniu czasu służby; miesiące te nie przerywają jednak ciągłości czasu służby pracowników czasowych.

Przerwy spowodowane w służbie zwolnieniem (zwolnieniami) ze służby pracownika czasowego bez własnej woli lub winy w ciągu każdego jednorocznego okresu należy zliczać razem, przyczem ciągłość służby pracownika czasowego jest utrzymana, jeśli suma okresów przerw nie przekracza czterech miesięcy w ciągu roku.

Rachubę rocznych okresów czasu należy rozpocząć od daty wstąpienia na służbę w charakterze pracownika czasowego.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia rozporządzeń Ministerstwa Komunikacji sprzeczne z postanowieniami niniejszego okólnika.

187.

Nr. P.2/18602/30 z dnia 23 września 1930 r. w sprawie wynagrodzeń emerytów, zatrudnionych w instytucjach państwowych i samorządowych.

Ministerstwo Skarbu okólnikami z dnia 3 kwietnia 1930 r. Nr. D.I.15454/5/29 i z dnia 25 lipca 1930 r. Nr. D.III.1864/1 w powyższej sprawie wyjaśniło, co następuje:

„Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 234), znoszącej postanowienia art. 25 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46 z roku 1924), a więc od dnia 1 kwietnia 1929r., ustał oczywiście przewidziany w § 10 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 320 z r. 1924) obowiązek donoszenia władzy, wypłacającej uposażenie emerytalne, o objęciu przez emerytów stanowiska na służbie w instytucji państwowej lub samorządowej, oraz o wysokości ich wynagrodzenia z tego tytułu.

Emeryci tacy mają też od 1 kwietnia 1929 r. prawo do otrzymywania pełnej kwoty uposażenia emerytalnego, należnego im w myśl cytowanej ustawy emerytalnej ze wszystkiemi dodatkami, przywiązanemi do tego uposażenia i tylko z temi potrąceniami, które przewiduje ustawa emerytalna i ustawa o podatku dochodowym. Jest przytem bez znaczenia wynagrodzenie, jakie pobiera dany emeryt na służbie w instytucji państwowej lub samorządowej.

Co się tyczy potrącania podatku dochodowego w wypadkach tego rodzaju, to ustawa o państwowym podatku dochodowym nie przewiduje dla celów obliczenia podatku dochodowego łączenia w jedną podstawę wymiarową wynagrodzeń, otrzymywanych przez jedną i tę samą osobę za pracę u różnych pracodawców. W takich wypadkach służbodawcy odpowiadają odrębnie za podatek, przypadający od wynagrodzeń przez nich wypłacanych.

Analogicznie należy traktować pod względem podatku dochodowego emerytów państwowych, pobierających obok zaopatrzenia emerytalnego wynagrodzenia za pracę w instytucjach państwowych i samorządowych.

Wprawdzie zarówno pobory emerytalne, jak i wynagrodzenia za pracę w instytucjach państwowych i samorządowych wypłacane są z funduszów publicznych, jednak nie można ich traktować jako pochodzących od jednego i tego samego służbodawcy, są one bowiem wypłacane z rozmaitych tytułów i przez rozmaite instytucje.

Innego rodzaju interpretacja stawiałaby w gorsze położenie emerytów, zatrudnionych w instytucjach państwowych lub samorządowych, od emerytów, pobierających wynagrodzenie za pracę w przedsiębiorstwach prywatnych. Ci ostatni w myśl zasady,

przytoczonej na wstępie, podlegają w każdym razie odrębnemu opodatkowaniu od zaopatrzenia emerytalnego, a odrębnemu od wynagrodzenia za pracę.

Uchylenie art. 25 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 6, poz. 46 (artykułem 2 ustawy z dnia 23 marca 1929 r. Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 234) pociąga za sobą ten skutek, że pobieranie emerytury na zasadzie ustawy emerytalnej nie wywiera żadnego wpływu na wynagrodzenie umowne, pobierane przez emeryta jako pracownika kontraktowego na zasadzie zawartej z nim umowy służbowej.

O ile zatem wynagrodzenie umowne zostało określone w sposób podany w okólniku Prezydjum Rady Ministrów z dnia 3 września 1924 r. L. 10769, t. j. według jakiejś grupy uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, należy to wynagrodzenie obliczać tak, jak gdyby dany pracownik nie pobierał emerytury. Należy zatem wliczać także dodatek regulacyjny, który zresztą stanowi integralną część tabeli uposażeniowej, należy również przyznawać dodatki ekonomiczne, o ile tylko zachodzą warunki, określone w art. 4 ustawy uposażeniowej, t. j. o ile tylko dany członek rodziny pozostaje na utrzymaniu pracownika kontraktowego. Okoliczność, że dany pracownik już w emeryturze pobiera należny mu n. p. dodatek ekonomiczny na żonę, nie oznacza bynajmniej, że żona tem samem przestała już być na jego utrzymaniu".

Podając powyższe wyjaśnienie do wiadomości, Ministerstwo Komunikacji poleca zastosować je w odniesieniu do emerytów zatrudnionych w służbie P. K. P.

SPRAWY FINANSOWE.

188.

Nr. II/3/7747/30 z dnia 9 września 1930 r. w sprawie obniżenia stopy procentowej od kredytu przewozowego.

Zmieniając rozporządzenie z dnia 22 kwietnia 1929 r. Nr. II. 3220 — Ministerstwo Komunikacji obniża stopę procentową od sum kredytowanych firmom i osobom prywatnym i wszystkim instytucjom korzystającym z kredytowanych rachunków otwartych w ekspedycjach towarowych i ajencjach celnych z 9 na 8 (osiem) od sta w stosunku rocznym.

Odsetki za zwłokę od sum kredytowanych nie wyrównanych w terminie płatności obniża się z 18% na 16% od sta w stosunku rocznym.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 15-go września 1930 r.

189.

Nr. II/2/7870/30 z dnia 20 września 1930 r. w sprawie regulowania należności za wojskowe przewozy węgla.

Wobec tego, że obowiązujące wojskowe przepisy rachunkowo-kasowe nie zezwalają na przechowywanie w kasach formacyj wojskowych większej ilości gotówki, zachodzą wypadki niewykupywania w terminie właściwym nadchodzących wojskowych transportów węgla na płatne racje lub obciążonych zaliczeniami.

Celem uniknięcia w tych wypadkach powstawania należności postojowych Ministerstwo Komunikacji zezwala na kredytowanie bez złożenia zabezpieczenia należności za zaliczenia i ewentualnie przewoźnego oraz opłat dodatkowych do 24 godzin.

Kredytu należy udzielać w drodze wyjątku na każdorazowe uzasadnione żądanie formacyj wojskowych i wyłącznie w odniesieniu do wymienionego powyżej rodzaju przesyłek.

Zarządzenie powyższe ma charakter tymczasowy i będzie odwołane w razie niedotrzymania przez władze wojskowe 24 godzinnego terminu wyrównania należności w kasach towarowych.

Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych powiadomią o powyższem służbę wykonawczą.

190.

Nr. II/2/7409/30 z dnia 11 września 1930 r. w sprawie odszkodowań za braki w przesyłkach węgla, przeznaczonych na płatne racje dla osób wojskowych.

Departament Intendentury Ministerstwa Spraw Wojskowych zawiadomił na podstawie sprawozdań poszczególnych Wojskowych Zakładów Zaopatrzenia, że niektóre Dyrekcje Okręgowe Kolei Pastwowych na podstawie tut. rozporządzenia z dnia 17/II. 1929 r. Nr. II/10211/6/28 odmawiają wypłaty odszkodowań za braki, uszkodzenia, zaginięcie i nieterminową dostawę przy przesyłkach węgla na płatne racje dla osób wojskowych.

Ponieważ niema powodu do odmawiania odszkodowań przy niniejszych przesyłkach, za które według „Zmiany L. 1" z dnia 27/III. 1929 r. do „Tymczasowych Przepisów Służbowych P. S. 245—10", władze wojskowe opłacają przewoźne gotówką — poleca się Dyrekcjom Okręgowym Kolei Państwowych załatwić przychylnie odnośne reklamacje, o ile zostaną zgłoszone ponownie przed upływem terminu przedawnienia.

Ponadto ustęp 2-gi tut. rozporządzenia z dnia 17/II. 1929 r. N. II/10211/6/28 należy na przyszłość stosować w następującem brzmieniu:

„Wobec tego należy przyznawać odszkodowania tylko przy wojskowych przesyłkach artykułów żywnościowych, nabywanych z funduszu ryczałtowego oraz przy przesyłkach węgla na płatne racje opałowe dla osób wojskowych, za które w myśl postanowień rozdziału X p. 7 przepisów służbowych P. S. 245 — 10 przewoźne zostało opłacone faktycznie gotówką przy nadaniu, odbiorze, wzgl. o ile to zostało dozwolone przez Ministerstwo Komunikacji — dodatkowo".

SPRAWY RUCHOWE.

191.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dn. 24 września 1930 r. Nr. IV/1/7496/30 w sprawie uzupełnienia Wykazu skrótów telegraficznych (Dz. Urz. Nr. 12/30 str. 176 — 177).

Dla utworzonego rozporządzeniem z dnia 10 lipca 1930 r. Nr. I/2/5489/30 w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Gdańsku Działu Eksportowego w Wydziale służby Ruchu, ustala się skrót telegraficzny — R. R.

Skrótem tym należy odpowiednio uzupełnić „Wykaz skrótów telegraficznych dla oznaczenia urzędów i stanowisk w Ministerstwie Komunikacji i w Dyrekcjach Okręgowych Kolei Państwowych", ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Min. Kom. Nr. 12 z r. b. pod pozycją 95, oraz załącznik Nr. V do Przepisów o służbie telegraficznej i telefonicznej.

SPRAWY SŁUŻBY DROGOWEJ I URZĄDZEŃ ZABEZPIECZAJĄCYCH RUCH POCIĄGÓW.

192.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 10 września 1930 r. Nr. V-4/2558/30 w sprawie wydania „Regulaminu Pogotowi Drogowych P. K. P." oraz „Przepisów o uposażeniu Pogotowi Drogowych P. K. P.".

Niniejszem zatwierdzam „Regulamin Pogotowi Drogowych P. K. P." oraz „Przepisy o uposażeniu Pogotowi Drogowych P. K. P.", które ukażą się w osobnem wydaniu.

Powyższe „Regulamin" i „Przepisy o uposażeniu" wchodzą w życie z dniem 1/X. 1930 r.

SPRAWY ZASOBOWE.

193.

Nr. VI/4/13991/30 z dnia 22 września 1930 r. w sprawie stosowania na P. K. P. warunków technicznych dostawy płótna tapicerskiego.

Ministerstwo Komunikacji poleca z dniem ogłoszenia niniejszego stosować na P. K. P. niżej podane warunki techniczne dostawy płótna tapicerskiego.

WARUNKI TECHNICZNE dostawy płótna tapicerskiego dla P. K. P.

Wygląd zewnętrzny.

Płótno tapicerskie powinno być starannie wytkane z przędy lnianej oczesanej lub zgrzebnej bez jakichkolwiek domieszek innego włókna lub pakuł, powinno być mocne, posiadać szerokość wskazaną w zamówieniu, być dostarczone w stanie zupełnie suchym i odpowiadać zatwierdzonym wzorom. Płótno 1-go gatunku (gęste) do pokrywania związanych sprężyn materaców powinno mieć w osnowie nitki parzyste (po 2 obok siebie), w wątku zaś nitki pojedyncze, przyczem na 1 cm² tkaniny powinno wypaść w osnowie 9 par nitek i w wątku 9 — 10 nitek pojedyńczych. Waga 1 m² płótna powinna wynosić około 450 gr. W przędzy dopuszcza się drobne paździerze i miejscowe zgrubienia nitki.

Tkanina może być nieco włochata.

Płótno II gatunku (rzadkie) powinno mieć w osnowie i w wątku pojedyńcze nitki i na 1 cm² w osnowie 8 nitek, a w wątku 9 nitek, tworząc oczka w rodzaju sita.

Badanie próbne.

Waga 1 m² płótna winna wynosić około 290 gr. Po porównaniu dostawy z zatwierdzonym wzorem co do gatunku, gęstości i grubości tkaniny oraz po sprawdzeniu wymiarów i wagi należy z dostarczonej partji płótna odciąć conajmniej 5 pasków szerokości 50 mm i z obu stron wyskubać jednakową ilość podłużnych nitek, tak aby pozostał pasek o szerokości 40 mm.

Po wysuszeniu pasków w dobrze przewietrzonym piecyku do suszenia conajmniej w przeciągu 2 godzin w temperaturze 40° C, paski te poddają się próbie na rozerwanie. Od wyjęcia z pieca do chwili rozerwania może upłynąć max. 2 minuty.

Przeciętna siła rozrywająca 5 prób w kierunku wątka i osnowy powinna wynosić:

dla płótna I-go gatunku nie mniej niż 90 kg i
dla płótna II-go gatunku nie mniej niż 75 kg.

Długość paska pomiędzy uchwytami 360 mm.

Powtórne badanie.

Jeżeli dostawca zakwestjonuje wynik pierwszej próby, na podstawie której płótno zostało wybrakowane, przeprowadza się na koszt i żądanie dostawcy powtórną próbę z ponownie wyciętej podwójnej ilości pasków.

Przyjęcie dostarczonego płótna zależne jest wtedy od dodatnich wyników powtórnej próby, w przeciwnym razie dostarczone płótno zostaje wybrakowane, dostawca zaś nie ma prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

P. K. P. Ser. Z. Nr. 224.

194.

Nr. VI/4/12750/30 z dnia 12 września 1930 roku w sprawie stosowania na P. K. P. warunków technicznych dostawy szkieł do lamp naftowych.

Ministerstwo Komunikacji poleca z dniem ogłoszenia niniejszego stosować na P. K. P. niżej podane warunki techniczne dostawy szkieł do lamp naftowych.

WARUNKI TECHNICZNE
dostawy szkieł do lamp naftowych dla P. K. P.

Wygląd zewnętrzny.

Szkła do lamp powinny mieć powierzchnię błyszczącą i być przezroczyste, bezbarwne, dokładnie wyżarzone i studzone, bez plam, skaz, rys, obłoków i śladów masy nierozpuszczalnej (kamieni).

Dopuszczalne braki.

Szkła powinny być bez pęcherzy; dopuszcza się jednak do 2-ch pęcherzy o szerokości do 1 mm i długości do 5 mm na cylindrycznej części szkła z zastrzeżeniem, że ilość szkieł z takiemi pęcherzami nie może przewyższać 10% przyjmowanej ilości. Pęcherze nie powinny rozgniatać się pod naciskiem zaostrzonego narzędzia lub kawałka szkła ani z wewnętrznej ani z zewnętrznej strony.

Każde szkło powinno posiadać w górnym końcu znaki firmy, wymiaru szkła oraz inicjały kolejowe t. j. kółko ze skrzydełkami i litery P. K. P. wywołane chemicznie. Dostarczone szkła nie powinny ustępować zatwierdzonemu wzorowi pod względem bezbarwności i przezroczystości.

Jeżeli niema zatwierdzonego wzoru, to badanie zabarwienia i przezroczystości szkła przeprowadza się w sposób następujący: na białe tło nakłada raz pojedyńczy kawałek stłuczonego szkła próbnego, drugi raz dwa kawałki, nałożone jeden na drugi; w obu przypadkach zabarwienie i przezroczystość powinny być jednakowe.

Wymiary i odchylenia od nich.

Wymiary szkieł i grubość ścianek powinny odpowiadać wymiarom wzoru zatwierdzonego i wskazanego w zamówieniu, lub wymiarom wskazanym na rysunku.

Przekrój szkieł powinien być ściśle okrągły o ściankach jednakowej grubości.

Odchylenia od przepisanych rozmiarów dopuszcza się: w długości do ± 3% i w średnicy części dolnej do ± 0,5 mm. Ścianka szkła w najcieńszem jego miejscu nie powinna dać się wgnieść brzegiem drugiego szkła bez stłuczenia szkła próbowanego.

Szkła powinny być obcięte prostopadle do swej osi, płaszczyzny zaś obcięcia powinny być: dolna oszlifowana, górna zaś równo obtopiona w ogniu.

Badanie próbne.

Szkła dostarczone dzieli się na partje o jednakowych wymiarach i conajmniej z dziesiątej części skrzyń, dowolnie wybranych, bierze się z różnych warstw 5% zawartości skrzyń, poczem szkła wybrane sprawdza się.

Szkła sprawdzone powinny ściśle odpowiadać co do jakości wzorom zatwierdzonym i warunkom niniejszym i posiadać wymiary według zamówienia z względnieniem odchyleń, podanych wyżej.

Próba na wytrzymałość.

Próbie tej podlegają szkła w ilości 5% zawartości skrzyń, wybranych do sprawdzenia, nie mniej jednak niż w ilości 2 sztuk o jednakowych wymiarach.

Te szkła powinny znajdować się conajmniej 24 godziny w palących się palnikach i nie wykazywać najmniejszych nadpęknięć.

Próba powinna być przeprowadzona w złych warunkach a mianowicie w przeciągu.

Próba na wytrzymałość.

Jeżeli dostawca zakwestjonuje wynik badania pierwszej próby, na której podstawie dostarczona partja szkła została odrzucona, to przeprowadza się na żądanie i koszt dostawcy powtórną próbę z podwójną ilością szkieł i w razie ujemnych wyników powtórnej próby, całą ilość dostarczonych szkieł odrzuca się, dostawca zaś nie ma prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

P. K. P. ser. Z. Nr. 244.

ZAWIADOMIENIA:

Unieważnienie biletu.

Unieważnia się bezpłatny bilet okresowy bezimienny kl. I Nr. 309 wydany przez Ministerstwo Komunikacji dla starszego urzędnika Ministerstwa Skarbu na przejazd w obrębie wszystkich Dyrekcyj Okręgowych P. K. P. z terminem do 31/XII. 1930 r.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa. Nr. 52728. 9.X.30. 8.500.

WARUNKI PRENUMERATY. Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji podaje do wiadomości, iż prenumerata Dziennika Urzędowego M. K. na rok 1930 wynosi zł. 8.— półroczna zł. 4.— kwartalna zł. 2.—
Pojedyńczy numer — groszy 50.

badanie próbne.

Szkła dostarczane winny być przyjmowane partiami o jednakowych wymiarach i zawartości z dziesiątej części skrzyń, dowolnie wybranych, bierze się z różnych warstw 5% zawartości skrzyń i powyżej szkła wybrane wyrywkowo [illegible].

Szkła sprawdzane powinny zostać odpowiednie co do jakości wykonania zewnętrznego i wewnętrznego i posiadać wymiary według szkła wzorcowego z uwzględnieniem odchyleń, podanych wyżej.

Próba na wytrzymałość.

Próbie tej poddaje się szkła w ilości 5% zawartości skrzyni, wybranych do sprawdzenia; nie mniej jednak niż w ilości 2 sztuk o jednakowych wymiarach.

Te szkła powinny znajdować się conajmniej 24 godziny w palących się palnikach i nie wykazywać najmniejszych nadpęknięć.

Próba powinna być przeprowadzona w zwykłych warunkach z zachowaniem w przeciągu.

Próba na wytrzymałość.

Jeżeli dostawca zakwestionuje wynik dokonanej pierwszej próby, na skutek której dostarczona partja szkła została odrzucona, to przeprowadza się na żądanie i koszt dostawcy powtórną próbę z podwójną ilością szkieł i w razie ujemnych wyników powtórnej próby, cała ilość dostarczonych szkieł odrzuca się, dostawca zaś nie ma prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

P. K. P. — [illegible] 244.

ZAWIADOMIENIA.

Unieważnienie biletu.

Unieważnia się bezpłatny bilet okresowy imienny kl. I Nr. 309 wydany przez Ministerstwo Komunikacji dla starszego urzędnika Ministerstwa Skarbu na przejazd w obrębie wszystkich Dyrekcyj Okręgowych P. K. P. ważny do 31/XII. 1930 r.

Warunki techniczne dostawy szkieł do lamp naftowych dla P. K. P.

Wygląd zewnętrzny.

Szkła do lamp powinny mieć powierzchnię błyszczącą i być przezroczyste, bezbarwne, dokładnie wykończone i gładkie, bez plam, skaz, rys, pęcherzyków i śladów masy szklanej nieroztopionej.

Dopuszczalne błędy.

Szkła powinny być bez pęcherzy, dopuszcza się jednak do 2-ch pęcherzyków o średnicy do 1 mm i długości do 5 mm na cylindrycznej części szkła, z zastrzeżeniem, że ilość szkieł z takiemi pęcherzami nie może przewyższać 10% przyjmowanej ilości. Pęcherzyki nie powinny znajdować się pod naciskiem ostrego narzędzia lub kawałka szkła ani z wewnętrznej ani z zewnętrznej strony.

Każde szkło powinno posiadać w górnym końcu znak firmy, wymiary szkła oraz inicjały kolejowe t. j. kółko ze skrzydełkami i litery P. K. P. wywołane chemicznie. Dostarczane szkła nie powinny ustępować zatwierdzonemu wzorowi pod względem bezbarwności i przezroczystości.

Jeżeli przy zatwierdzaniu wzoru, to badanie zabarwienia i przezroczystości szkła przeprowadza się w sposób następujący: na białe tło nakłada się raz pojedynczy kawałek obciętego szkła próbnego, drugi raz dwa kawałki, nałożone jeden na drugi; w obu wypadkach zabarwienie i przezroczystość powinny być jednakowe.

Wymiary i odchylenia od nich.

Wymiary szkieł i grubość ścianek powinny odpowiadać wymiarom wzoru zatwierdzonego i wskazanego w zamówieniu, lub wymiarom wskazanym na rysunku.

Przekrój szkieł powinien być ściśle okrągły z ściankach jednakowej grubości.

Odchylenia od przepisanych rozmiarów dopuszcza się: w długości do ± 1,5 mm, w średnicy części dolnej do ± 0,5 mm. Szyjka szkła w najwęższym przekroju nie powinna dać się wsunąć brzegiem drugiego szkła bez stłuczenia szkła próbowanego.

Szkła powinny być obcięte prostopadle do swej osi, brzegi zaś obcięcia powinny być dobrze wyszlifowane, ponad to równo obtopione w ogniu.

[illegible]